

ת"פ 35934/03/18 - מדינת ישראל נגד לוי צומו

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 35934-03-18 מדינת ישראל נ' צומו

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
לוי צומו

הנאשמים

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. בהסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים הוסכם שהנאשם יודה ויורשע בכתב אישום מתוקן. אשר לעונש הוסכם שהצדדים יטענו באופן חופשי.

כתב האישום המתוקן

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 09.09.2017 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, נסעו המתלונן וחברתו במונית שירות שבה נהג הנאשם מנמל התעופה בן גוריון לירושלים. למתלונן היו טענות לגבי טיב נסיעתו של הנאשם ומשהגיעה המונית למחוז חפצם, שילם המתלונן לנאשם רק חלק מסכום הנסיעה. הנאשם דרש מהמתלונן לשלם את מלוא הסכום ומשזה סרב, אחז הנאשם במזוודתו כדי לעכבה עד שישולם סכום הנסיעה. המתלונן ניסה ליטול את המזוודה והנאשם דחף אותו כדי להניעו לשלם, ובתגובה דחף המתלונן את הנאשם. משראה הנאשם כי המתלונן לא משלם כפי שדרש, נטל מקל שהיה במונית ותקף באמצעותו את המתלונן בכך שהכה אותו בראשו וגרם לו לנפיחות בראשו. המתלונן אחז בנאשם וניסה להוציא את המקל מידו כדי שלא יכהו בשנית והשניים אחזו איש ברעהו ונפלו על הרצפה. כתוצאה מהנפילה נשרט המתלונן בידו, והנאשם נחבל ונגרמו לו נפיחות ושריטות במרפק ימין, נפיחות ורגישות בשורש כף יד ימין וכאבים בגב התחתון.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 26.4.2020. כדי לשמור על צנעת הפרט של הנאשם אפרט את עיקרי

עמוד 1

הדברים בלבד.

התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשם. על פי התסקיר-הנאשם בן 68, נשוי ואב ל-3 ילדים בגיל 36 ועד 41, מתגורר בירושלים, עובד כנהג מונית וכיום על רקע שלילת רישונו, עובד כסדרן בתחנת מונית.

הנאשם עזב את בית הספר לאחר 7 שנות לימוד והשתלב בעבודות מזדמנות. בגיל 16 נשלח ללימוד ולעבוד בקיבוץ למשך שמונה חודשים. בגיל 18 התגייס לשירות צבאי בסיירת חרוב ולדבריו, בעקבות מלחמת יום הכיפורים שירת בצבא במשך 4 שנים. לאחר שירותו הצבאי עבד במשך 6 שנים בתפקיד ניהולי ב-"ויצו". בגיל 28 החל לעבוד כנהג מונית. הנאשם הדגיש באוזני שירות המבחן את קשייו כנהג מונית לאורך השנים, ואת הצלחתו להתפרנס באופן שוטף. נוסף על כך, טען שהוא אינו יודע אם יחזור לעבוד כנהג מונית בשל היקף העבודה שהצטמצם והוא שוקל לעסוק באבטחה, אולם לנוכח פתיחת תיקים פליליים נגדו, אין באפשרותו לעסוק בתחום זה. הנאשם הציג לשירות המבחן מכתב המלצה ממקום עבודתו "חברת נשר טורס" שבו נכתב שהוא עובד החברה מאז שנת 1977 ומעולם לא התקבלה אודותיו תלונה, עוד נכתב שהנאשם היווה דוגמה לנהג אחראי, מסודר שמבצע את המוטל עליו.

אשר לעברו הפלילי, לנאשם אין הרשעות קודמות. שירות המבחן ציין שהנאשם הופנה לטיפול גם במסגרת הליך אחר שמתנהל נגדו בגין עבירת איומים מיום 11.10.17. עוד צוין שלנאשם עבר תעבורתי רב.

בהתייחסו לעבירה הנוכחית מסר הנאשם שהמתלונן זרק לעברו את שטר הכסף באופן מזלזל וכתוצאה מכך בעת שהתכופף להרים את השטר מצא את המקל והכה בו. לדבריו בשונה מהאמור בכתב האישום, המתלונן לא נפל ונחבל, והאמור בכתב האישום בעניין זה אינו אמת. כן תיאר שלמתלונן הצטרף נוסע נוסף והוא חש מאוים מיחסו כלפיו. עוד מסר שהוא סבור כי על המתלונן היה לשלם לו את מחיר הנסיעה המלא ולאחר מכן להתלונן לממונים עליו. אשר לאפשרות לקיים הליך צדק מאחה, טען שהתרשם שהמתלונן אינו מעוניין בכך. הנאשם לא הביע התנגדות להיפגש עם המתלונן, אולם טען שהוא אינו עוסק באירועים שהתרחשו בעבר, וכבר המשיך הלאה בחייו.

שירות המבחן הציע לנאשם להשתלב בטיפול בתחום השליטה בכעסים, אך הוא שלל נזקקות טיפולית כל שהיא.

כגורמי סיכון לעבריינות חוזרת צוינו, הקושי של הנאשם לקבל אחריות מלאה על העבירה; ההחזקה בעמדה קורבנית והשלכת עיקר האחריות על המתלונן; הנטייה לדפוס התנהגות אימפולסיבי; והקושי להציב גבול להתנהגותו. שירות המבחן ציין שהביא בחשבון את הרשעתו של הנאשם בעבירת איומים במסגרת תיק אחר שמתנהל נגדו.

כגורמי סיכוי לשיקום, צוינו אורח החיים הנורמטיבי והתקין של הנאשם; שמירה על יציבות תעסוקתית לאורך השנים, והיעדר הרשעות קודמות.

שירות המבחן המליץ על הטלת עונש מותנה, פיצוי לקורבן העבירה וצו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 130 שעות אשר יהווה ענישה חינוכית ומציבת גבול.

טענות הצדדים

5. באת-כוח המאשימה, עו"ד תמר טופז שם טוב, עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולגזור על הנאשם מאסר מותנה, צו של"צ בן 130 שעות, קנס ופיצוי למתלונן.

בטיעוניה הדגישה שתסקיר שירות המבחן אינו ממליץ על ביטול ההרשעה, ואין בנמצא נימוק שמצדיק זאת. עוד הפנתה לכך שהנאשם נטל אחריות חלקית בלבד על האירוע, ולכך שהורשע בעבירת איומים במסגרת הליך אחר שמתנהל נגדו.

6. בא-כוח הנאשם, עו"ד רפאל פריג', ביקש להסתפק בצו של"צ ללא הרשעה. אשר למתחם העונש ההולם, טען שבתיקים מסוג זה המתחם נע בין צו של"צ ללא הרשעה ועד למאסר בעבודות שירות ועל כן העונש המבוקש על ידו מצוי בתוך המתחם. טען ששירות המבחן לא התייחס בתסקירו לשאלת ההרשעה למרות שהתבקש לעשות כן. עוד טען שהנאשם הוא אדם מבוגר, ללא הרשעות קודמות, אשר ניהל כל חייו הוא אורח חיים נורמטיבי והצטיין בעבודתו. הדגיש שהאירוע התלקח באופן בלתי מתוכנן וכן את חלקו של המתלונן באירוע אשר בין היתר דחף את הנאשם שהוא אדם שמבוגר ממנו באופן ניכר. בהתייחסו למישור התעסוקתי, הבהיר שהנאשם מנוע כיום לעבוד כנהג מונית עקב שלילת רישיונו בעקבות עבירות תנועה. עוד הבהיר שמוניות נשר שם עבד הנאשם עד לאחרונה כסדרן, לא פועלות בשל מצב החירום וצפויות להיסגר. טען שבעקבות הרשעתו מתקשה הנאשם למצוא עבודה אחרת. נוסף על אלה ביקש להתחשב בכך שהנאשם הודה וחסך מזמנו של בית המשפט, הביע חרטה על המעשה והתסקיר שהוגש בעניינו היה חיובי. לעניין פיצוי המתלונן, טען שלא ראוי לפסוק פיצוי שכזה בשל התנהגותו שביזתה את הנאשם והשפילה אותו.

דברי הנאשם

7. הנאשם ניצל את זכותו למילה האחרונה. בדבריו לפני הביע צער וחרטה על המקרה והתחייב שמקרה כזה לא יישנה. הנאשם הדגיש שמעולם הוא לא היה נאשם בבית משפט, שהוא עובד כנהג מונית בחברת נשר משנת 1977 ושבשנת 1985 זכה בתואר עובד מצטיין. סיפר שהוא נוהג לסייע לאנשים חסרי אמצעים ומסיעם למחוז חפצם ללא תשלום. עוד סיפר שחברת מוניות נשר עומדת להיסגר ובשל התיקים הפליליים שתלויים ועומדים כנגדו הוא מתקשה למצוא עבודה ולהתפרנס. אשר לנהיגה במונית, סיפר שרישיונו נשלל עקב עבירות תנועה.

דיון והכרעה

ביטול הרשעה

8. לא מצאתי שהנאשם עומד במבחנים שהותוו בפסיקה לביטול הרשעה ועל כן החלטתי להותיר את הרשעתו על כנה.

9. ברע"פ 6819/19 סרוסי נגד מדינת ישראל (28.10.2019) שב בית המשפט העליון וקבע שההלכה שנפסקה בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21.08.1997) (להלן: "הלכת כתב") שרירה וקיימת. דהיינו, כדי להימנע מהרשעתו של נאשם, על הנאשם להוכיח שמתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: האחד - הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני - סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה.

ובלשון בית המשפט נאמרו הדברים כך:

"בית משפט זה שב ופסק אף בשנים האחרונות כי הלכת כתב שרירה וקיימת, וכי על מנת להימנע מהרשעתו של נאשם, עליו להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: האחד, כי הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני כי סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה (וראו למשל: ע"פ 3554/16 יעקובביץ' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.6.2017); ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.3.2016))."

יתירה מזאת, זה לא מכבר הבעתי את עמדתי לפיה איני סבור כי יש לשנות את אמות המידה אשר הוטו בעניין הלכת כתב לעניין ביטול הרשעה, וכי:

"ההלכה הפסוקה בנושא מאזנת לטעמי באופן מדוד בין מכלול שיקולי הענישה, וביניהם עיקרון הגמול, ובצדק מותירה את אי הרשעתו של נאשם כחריג לכלל הרחב לפיו מקום בו הוכחה אשמתו של אדם - יש להרשיעו" (רע"פ 2323/19 אדוארדו נ' מדינת ישראל - משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים [פורסם בנבו] (19.5.2019))"

בהתייחס לתנאי בדבר פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, פגיעה שעלולה להיגרם מעצם הרשעתו, נפסק שעל בית- המשפט להשתכנע, כי: **"הפגיעה בנאשם הכרוכה בהרשעה אינה שקולה כנגד מידת הפגיעה באינטרס הציבורי בשל ביטול הרשעה"** (ע"פ 3554/16 יעקובביץ' נגד מדינת ישראל (11.06.2017)).

עוד נקבע בפסיקה כי על הטוען לאי הרשעה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולעניין זה אין די באפשרויות תיאורטיות עתידיות (רע"פ 9118/2012 פריגין נגד מדינת ישראל (01.01.2013)).

מן הכלל אל הפרט

10. אשר לתנאי הראשון שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, מוכן אני להניח שהנאשם יתקשה למצוא פרנסה בעבודות שבהן נדרש שלא תהיינה הרשעות קודמות ובפרט בעבירות אלימות כגון בתפקידי אבטחה. הפגיעה בנאשם מתעצמת נוכח גילו המבוגר שמהווה כשלעצמו חסם משמעותי לחזרה לעולם העבודה. עם זאת, לא הובאו ראיות בקשר לעבודה ספציפית או לנזק ספציפי.

11. אשר לתנאי שלפיו סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה, סבורני שהנאשם אינו עומד בתנאי זה.

העבירה נעברה תוך שימוש במקל, תוך הכאת המתלונן בראשו באמצעות המקל, ותוך גרימת חבלה בראשו. אין זה ראוי לנקוט בגישה סלחנית בנוגע למעשה שכזה מחשש להסקת מסקנות שגויות בקרב הציבור, מסקנות אשר יכרסמו במסר הברור והחד משמעי הנובע מעבירה שכזו שלפיו מי שנוקט באלימות דינו הרשעה.

בנסיבות אלה מצאתי שחומרתה היחסית של העבירה אינה מאפשרת לבטל את הרשעת הנאשם בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ההלימה וההרתעה וכי אם תבוטל ההרשעה יעמוד הדבר בדיספרופורציה לחומרת העבירה. כך גם מצאתי שהפגיעה בנאשם אם יורשע אינה שקולה כנגד הפגיעה באינטרס הציבורי אם תבוטל הרשעתו.

12. משנמצא שהנאשם אינו עומד בתנאי השני שנקבע בהלכת כתב, החלטתי להותיר את הרשעתו על כנה.

קביעת מתחם העונש ההולם

13. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

14. במקרה דנא, **הערך החברתי שנפגע** כתוצאה ממעשי הנאשם הוא השמירה על שלמות גופו, בריאותו, ביטחונו, כבודו, ושלוות נפשו של המתלונן.

15. לעניין **מידת הפגיעה בערך המוגן**, דומה שהאירוע ממוקם ברף חומרה לא מבוטל שכן במהלך האלימות שננקטה מצד הנאשם כלפי המתלונן נעשה שימוש במקל וכתוצאה מהתקיפה נגרמה לו חבלה בראשו.

16. לעניין **מדיניות הענישה הנוהגת**, מעיין בפסקי דין בעבירות דומות ניתן ללמוד שבתי המשפט גוזרים עונשים במנעד רחב. עם זאת פסיקת בתי המשפט ובפרט בערכאות הערעור מלמדת על מגמה מובהקת של החמרה במדיניות הענישה בעבירות אלימות.

דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 8991/10 **מכבי נגד מדינת ישראל** (27.10.2011). בית המשפט העליון הדגיש את תפקידו החשוב של בית המשפט בהוקעת התופעה ובהעברת מסר חריף בגנותה בדרך של השתת ענישה מחמירה. ובלשון פסק הדין נוסחו הדברים כך:

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת

התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות [...] המסר החד משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע".

לצורך גיבוש מסקנותיי אלה עיינתי בפסקי הדין שלהלן:

עפ"ג (מח' י-ם) 51003-10-14 מדינת ישראל נגד אדלרסברג (24.12.2014): הנאשם נידון **לצו של"צ בן 250 שעות**, לאחר שהורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שעל רקע ויכוח דחף את המתלונן במורד חמש מדרגות וכתוצאה מכך נגרמו לו חבלות - אדמומיות סביב העין, פצע על הגבה, שפשוף והמטומות אשר הצריכו טיפול רפואי.

ת"פ (חי') 15827-01-18 מדינת ישראל נגד קורנט (6.10.2019): הנאשם נידון **ל-3 חודשי מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן**, לאחר שהורשע כי עקב ריב על מקום חנייה, דחף את המתלונן. בעקבות הדחיפה נפל המתלונן ונגרמו לו חבלות בגבו וזרועו הימנית.

ת"פ (כ"ס) 55379-06-16 מדינת ישראל נ' שיך חליל (11.6.2017): הנאשם נידון **ל-6 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן** לאחר שהורשע כי בעת ויכוח שהתגלע בינו ובין המתלונן במקום עבודתם באתר בנייה, ולאחר שהמתלונן התיז עליו מים, זרק הנאשם פטיש לעבר המתלונן וגרם לו לחתך באורך 6 ס"מ בראשו והוא נזקק לטיפול רפואי.

ת"פ (ק"ג) 4411-12-14 מדינת ישראל נגד מיכאלי (15.3.2017): הנאשם נידון **למאסר על תנאי בן 3 חודשים, צו של"צ בן 140 שעות, פיצוי למתלונן, קנס והתחייבות להימנע מעבירה**, לאחר שהורשע בכך שבעקבות ויכוח עם המתלונן על חוב כספי תקף אותו עם חפץ לא ידוע וגרם לו לפציעות. כתוצאה מהתקיפה נזקק המתלונן לטיפול רפואי.

ת"פ (ראשל"צ) 56595-01-13 מדינת ישראל נ' אהרון (24.02.2014): הנאשם נידון **למאסר על תנאי, קנס וצו של"צ בן 140 שעות** לאחר שבהיותו עובד במסעדה, הורשע שבמהלך ויכוח תקף עובד אחר במסעדה בכך שהכה אותו באמצעות צלחת בראשו וגרם לו לחתך. הנאשם ללא הרשעות קודמות.

17. במסגרת הנסיבות הקשורות **בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה**; העבירה נעברה בתגובה לאירוע ספונטני שניצת בין הנאשם למתלונן לאחר הגעת המונית לבית המתלונן, כך שלא מדובר בעבירה שנעברה לאחר תכנון מוקדם.

ב. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה**; הנאשם הכה את המתלונן בראשו באמצעות מקל לאחר שהלה סירב לשלם את מלוא תמורת הנסיעה ולאחר שמנע ממנו לקחת את מזוודתו כדי להניעו לשלם. קדמו לשימוש במקל דחיפה שדחף הנאשם את המתלונן ודחיפה שדחף המתלונן את הנאשם - כך על פי עובדות כתב האישום המתוקן. הכאת המתלונן במקל בראשו - מקום רגיש ומועד לפורענות -

היה צעד קיצוני שעמד בדיספרפורציה לאירועים שקדמו לו. משנקט הנאשם באלימות חמורה שכזו חלף נקיטת צעדים אחרים כגון הזעקת המשטרה למקום, נושא הוא אפוא באחריות לתוצאותיה.

ג. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה;** הכאת אדם בראשו באמצעות מקל יכולה הייתה להוביל לתוצאות קשות והרות אסון שלמרבה המזל לא התממשו באירוע שלפנינו. עם זאת, ניסיון החיים לימדנו מהי מידת הסכנה שיש באלימות שכזו וכבר היו דברים מעולם.

ד. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה;** כתוצאה מתקיפתו בידי הנאשם, נגרמה למתלונן חבלה בראשו.

ה. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה;** התנהגותו של המתלונן באירוע לא הייתה חפה מטעויות וזאת בלשון המעטה. עם זאת אף שניתן להבין את מצוקת הנאשם שלא קיבל תשלום מלא על עבודתו, לא ניתן להצדיק את המעשה.

18. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג), ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים במקרה דנא, אני סבור **שמתחם העונש ההולם את המעשה נע במנעד שבין צו של"צ ועד למספר חודשי מאסר בפועל והכול לצד מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי למתלונן.**

במקרה דנא, לא מצאתי שקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

19. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;** כאמור הרשעת הנאשם בדין תצמצם את אפשרויות התעסוקה שפתוחות בפניו המצומצמות ממילא. פגיעה זו מתעצמת נוכח גילו המתקדם של הנאשם.

ב. **הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם;** כך גם תשפיע הפגיעה התעסוקתית על משפחתו של הנאשם התלויה בו לפרנסתה.

ג. **הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו;** הנאשם נפגע אף הוא באירוע ונחבל. על פי עובדות כתב האישום המתוקן נגרמו לנאשם נפיחות ושריטות במרפק ימין, נפיחות ורגישות בשורש כף יד ימין וכאבים בגב התחתון.

עמוד 7

ד. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו**; הנאשם הודה בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון. בדבריו לפני הביע צער וחרטה על המעשה. בנסיבות אלה ניתן להניח לטובתו שורה של הנחות מקלות ובכללן: קבלת אחריות, הפנמת הלקחים הנדרשים וקבלה לעתיד שלא לחזור על מעשה מעין זה.

ה. **עברו הפלילי של הנאשם או העדרו**; לנאשם אין הרשעות קודמות. לנוכח גילו המבוגר, מן הראוי שנתון זה יעמוד לימינו בעת גזירת דינו.

20. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הגעתי לכלל מסקנה **שיש למקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם**, קרי, לגזור על הנאשם עונש של צו של"צ לצד מאסר על תנאי.

מתוך התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם שכיום אינו עובד, לא אטיל עליו קנס. כך גם לא מצאתי שיש הצדקה לפסוק פיצוי למתלונן במסגרת הליך זה בהתחשב בחלקו בהסלמת האירוע.

סוף דבר

21. אחר ששקלתי את רכיבי הענישה השונים - סוגם, מידתם והשפעתם ההדדית, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. צו שירות לתועלת הציבור בן 130 שעות, בהתאם לתכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 30 יום מהיום.

שירות המבחן יהא רשאי לשנות את מקום ההשמה ללא צורך בפנייה לבית המשפט.

בהתאם לאמור בסעיף 71א(ה) לחוק העונשין, הנאשם מוזהר בזאת שעליו למלא אחר הוראות צו השל"צ שאם לא כן, יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד לחוק העונשין, קרי, בית המשפט יהיה רשאי לבטל הצו ולהטיל עליו עונש אחר במקומו.

ב. מאסר בן שלושה חודשים שאותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות וירשע בה בתוך התקופה או לאחריה.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו אייר תש"פ, 20 מאי 2020, במעמד הצדדים.

